

pojištění proti povinnému ručení. Osobou poškozenou se tu rozumí osoba, jež utrpěla škodu přímo provozem silostroje, což plyne jak z doslovu, tak i z účelu tohoto ustanovení, jež chce zabrániti placení pojistné jistiny hmotně špatně situovanému pojistníku na újmu osoby, kterou provozem svého silostroje poškodil. Jde tu proto o ochranu osoby, která pojistnou příhodou bezprostředně škodu utrpěla a jejíž škoda má býti pojištěním kryta. Tak jest vyložiti i ustanovení § 127 zákona o pojišťovací smlouvě, přes to, že se tam používá slova »der Dritte«, neboť není rozumného důvodu míti za to, že každé třetí osobě, ať má jakoukoliv pohledávku proti pojistníku, přísluší zákonné zástavní právo na pojistné jistinu. Toto zástavní právo poškozeného má účinek zákazu placení. Uplatniti ho může poškozený právě tak, jako každý jiný věřitel pojistníkův, nemaje jinak proti pojistiteli nárok na plnění, poněvadž není jeho smluvní stranou. Byla-li pohledávka pojistníková tímto způsobem přikázána k vybrání nejen poškozenému, nýbrž i jiným věřitelům, přichází zástavní právo poškozeného k účinnosti v přednostním pořadí, a pořadí ostatních věřitelů se řídí dobou, kdy zákaz placení byl podlužníku doručen (§ 300 odst. 2 ex. ř.). Zavinění žalované pojišťovny by mohlo nastati tudíž tím, že ona, nedbajíc tohoto pořadí, vyplatila pojistnou jistinu neoprávněným věřitelům místo žalobkyni a nesložila ji podle § 307 ex. ř. k soudu. Žalobkyně však neprokázala, že si vymohla zabavení a přikázání k vybrání pojistné jistiny před dobou, kdy žalovaná pojišťovna pojistnou hodnotu jiným věřitelům vyplatila. Neboť to si vymohla žalobkyně teprve usnesením soudu ze dne 19. září 1929, kdežto podle zjištění nižších soudů vyplatila žalovaná Zdeňce H-é po 10. červnu 1927 částku 5.000 Kč, po 23. květnu 1927 vyplatila pojistníku Emanueli J-i 13.233 Kč 57 h, po soudním smíru ze dne 18. dubna 1928, uzavřeném se Zdeňkou H. vyplatila jí 12.000 Kč a mimo to zaplatila nemocenské pokladně 6.288 Kč 07 h. Z toho neplyne, že žalovaná konala tyto platy až po 19. září 1929, a není proto nějaké její zavinění vůbec prokázáno.

Čís. 14411.

Návrh na pokračování v řízení jsoucím v klidu, učiněný před uplynutím zákonné nebo smluvené lhůty, jest odmítnouti z úřadu nebo k návrhu odpůrcovu. Nestalo-li se tak, jde o vadnost, jež je napravena tím, že druhá strana se pustila do jednání nevytknuvši porušení předpisů o klidu řízení.

(Rozh. ze dne 29. května 1935, R II 220/35.)

Žalobce nenavrhoval rozsudek pro zmeškání při prvním roku, k němuž se žalovaný nedostavil, a pustil se rovněž do jednání při roku, který byl nařízen po podání žalobní výpovědi. P r v ý s o u d vyslovil na to zmatečnost dosavadního řízení a nařídil znovu první rok z důvodu, že žalovaný nebyl při prvním roku přítomen (§ 477 čís. 5 c. ř. s.). R e k u r s n í s o u d zrušil výrok prvního soudu, pokud jím první soud vyslovil zmatečnost řízení a uložil prvnímu soudu pokračování v jednání. D ů v o d y : Poněvadž žalovaný nebyl při prvním roku přítomen, nejednal a také ne-

jednal proti němu žalobce. Měl proto nastati klid řízení. Jednalo-li se však přesto, není řízení zmatečně, nýbrž toliko vadné. Tato vada však nebyla včas vytýkána a jestliže tudíž bylo dále jednáno, ač vada ta tu byla, byla tato vada napravena a dalším jednáním schválena, zejména i žalovaným, jenž podal zejména žalobní odpověď. Je sice správné, že měl býti vyčkán vzhledem k nastalému klidu řízení návrh stran. Avšak tím, že strany jednaly a návrhy činily ve sporu, jest tento nedostatek tím napraven. Poněvadž žalovaný neučinil námitek, jež mohl učiniti jen při prvním roku, není třeba nařizovati ještě znova první rok a lze tedy, ježto zmatečnosti tu není a vadnost řízení byla napravena, pokračovati ve sporu tam, kde se přestalo, zejména když i tříměsíční doba klidu řízení dávno již uplynula.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Je přisvědčiti názoru rekursního soudu, že tu nešlo o zmatečnost řízení, nýbrž o vadnost, kteráž byla dodatečně napravena a dalším jednáním schválena. Účinky spojené se zmeškáním prvního roku pro žalovaného nenastaly, poněvadž žalobce neučinil ihned návrh na vydání rozsudku pro zmeškání dle § 396 c. ř. s. a měl v důsledku toho nastati klid řízení ohledně tohoto žalovaného (§§ 170, 133, odst. 2 c. ř. s., Hora, Civilní řád soudní, Kompas. vydání, poznámka č. 3 k § 396 c. ř. s. str. 720). Pokračování ve sporu v takovém případě lze ovšem předsevzítí jen na návrh některé strany (§ 169 c. ř. s.), a byl-li návrh takový učiněn před uplynutím tříměsíční nebo smluvené delší lhůty, má býti odmítnut z úřadu nebo k návrhu odpůrcovu. Jednání proti tomuto předpisu by zakládalo vadnost, která však může býti napravena tím, že druhá strana se pustila v jednání, nevytýkajíc porušení předpisů o klidu řízení (§ 196 c. ř. s., Hora, Československé právo civilní právo procesní II díl str. 299). Jestliže v souzeném případě žalovaný podal včasné žalobní odpověď s příslušným návrhem, ač nebyl při prvním roku přítomen ani řádně zastoupen, projevil tím vůli věc projednávatí a v řízení pokračovati. Bylo na žalobci, aby vytkl aspoň při roku k ústnímu jednání ustanoveném vadnost řízení pro porušení předpisů o klidu, toho však žalobce neučinil a v jednání se pustil. Tím byla vadnost řízení napravena.

Čís. 14412.

Nedostatek odvolacího návrhu podle §§ 467 čís. 3 a 471 čís. 3 c. ř. s. není vadou formální, kterou by bylo lze napravití podle §§ 84 a 85 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 29. května 1935, R II 231/35.)

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání podané advokátem žalobcovým.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.